

Realiteetit on hyväksyttävä*

PENTTI SIERILÄ

Energia on ongelma Suomelle. Ilmastostamme ja teollisuuden rakenteestamme johtuen energiakulutuksemme on hyvin korkea. Paitsi kansantalouden näkökulmasta katsottuna energia on ongelma myös teollisuudelle. Riittävän energiatuotannon rakentaminen aiheuttaa suuria investointeja, jotka syövät teollisuuden muutenkin hyvin vähäisiä resursseja. Energia on myös suuri jatkuva kustannuserä, jossa tapahtuvat pienetkin nousut nakertavat teollisuuden kannattavuutta.

Kun energia näin on varsin yleisesti todettu ongelmaksi Suomen kansantaloudelle, on hyvin suosituksi tavaksi nyttemmin tullut todeta, että ongelmasta päästään yksinkertaisesti muuttamalla teollista tuotantorakennettamme ja näin ei enää tarvitse kantaa huolta uuden energiatuotannon rakentamisesta ja siihen liittyvistä ympäristönsuojelunäkökohdista. Tämä ajatuskulkua lyö leimansa mm. ministeri *Sirpa Pietikäisen* viimeiseen »linjanvetoon» ydinvoimalausunnossa. Näin yksinkertaista se siis on.

Meidän tulisi kuitenkin Suomessa olla realisteja ja hyväksyä se tosiasia, että suomalai-

set ja suomalainen teollisuus tarvitsevat tästä eteenkin päin runsaasti energiaa. Kansainvälisessä työjaossa luontainen alueemme on metsäteollisuus ja siitä riippuvat liitännäistoimialat sekä suuri osa metalliteollisuudesta ja kemian teollisuudesta. Näiden alojen ominaispiirteisiin kuuluu valitettavasti suhteellisen korkea energiankulutus. Nämä realiteetit on hyväksyttävä. Hurskastelulla emme vie kansantalouttamme eteenpäin.

Energiankulutuksen hillitsemiseksi on tullut myös erittäin suosituksi esittää erilaisia energia-, ympäristö-, haittaveroja ja päästömaksuja. On varsin masentavaa todeta, että varsinkin ekonomistit tuntuvat olevan innostuneita tämänkaltaisesta energiapolitiikasta. Myös monille poliitikoille näyttävät haittaverot olevan ainoa hyväksyttävä energialähde. Toteutukseen erilaiset energia- ja ympäristöverot kohdistuisivat kuitenkin juuri siihen osaan kansantaloutta, joka generoi hyvinvointia. Ne kohdistuisivat myös asumiskustannuksiin, jotka Suomessa jo muutenkin ovat erittäin korkeat. Oliko liikaa toivottu, jos kansantalousihmiset, joiden tehtävänä lienee katsoa nimenomaan kansantaloudellista kokonaisuutta, tässäkin asiassa pyrkisivät näin tekemään.

* Kommenttipuheenvuoro Kansantaloudellisen Yhdistyksen kokouksessa 10. 12. 1991.